

- בעניין: 1. הלסה, ת.ז., ואח'
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר - ע.ר.
מרחוב אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200

כולם ע"י ב"כ עוה"ד עדי לנדאו (מ.ר. 29189)
ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עו"ד מנאל חזן (מ.ר. 28878)
ו/או עו"ד לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775)
שמענם לצורך המצאת כתבי בי-דין הוא
רחוב אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02 – 6283555 ; פקס: 02 – 6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. מנהל לשכת מנהל האוכלוסין במזרח ירושלים
רח' דרך שכם 17, ירושלים
2. המוסד לביטוח לאומי
רח' שמעון בן שטח 4, ירושלים

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רח' עוזי חסון 4, ירושלים, 94152
טל': 02 – 6208177 ; פקס': 02 – 6222385

המשיבים

התייחסות העותרים לתגובה המקדמית מטעם המשיב 1

העותרים מבקשים בזאת מבית המשפט הנכבד להגיש את התייחסותם לתגובה המקדמית מטעם המשיב 1, כדלקמן:

1. בחלק העובדתי לתגובה המקדמית של המשיב 1 (להלן - **המשיב**) נטען כי "העותרים נמנעו מלפנות ללשכת מינהל האוכלוסין בבקשה להארכת האשרה". אבקש להפנות את בית המשפט הנכבד לסעיף 26 לעתירה ולנספחים 6/א ו-ב, שצורפו לעתירה.
2. נציין עוד, כי מאז הגעת העותרים ללשכת המשיב בחודש פברואר 2002, אז הובהר להם כי עליהם לפנות ללשכה רק בליווי כל המסמכים הנדרשים, ועד יוני 2002 היתה הלשכה סגורה בפני פונים בנושאי איחוד משפחות ורישום ילדים. במהלך השנה היתה הלשכה סגורה במספר מועדים, עקב שביתות ועיצומים שהצטרפו לפגרות חגים. אי תפקוד הלשכה משך תקופות ארוכות יצרו עיכובים ועומס אשר גרמו לשינויים תכופים במדיניות התורים והביאו למצב לפיו אנשים עומדים בתור ימים ולילות ולא תמיד מצליחים להכנס פנימה.
- הנה כי כן, יהיה זה בלתי סביר עבור אדם שהונחה לפנות ללשכה אך ורק כשבידיו כל המסמכים הנדרשים, לנסות לצלוח את התורים שבכניסה ללשכה כאשר כבר נאמר לו כי בקשתו לא תתקבל. איתרע מזלם של העותרים והמשיב 2 החליט לשלול מהעותרת באופן שרירותי את תושבותה, ועל כן לא היו בידיהם כל המסמכים הדרושים.
- תצהירה של גב' נעה דיאטלוביצקי, רכזת תלונות, בארגון העותרת 8, בדבר ניסיונה בטיפול בפניות רבות של תושבי מזרח ירושלים אל מול פקידי לשכת המשיב, מצ"ב ומסומן **ב/1**.
3. עוד נציין, כי המשיב נסמך בהחלטותיו בעניין בקשות אחמ"ש על נתוני חקירות המשיב 2, המוסד לביטוח לאומי. מנסיונה של העותרת 4 בקשות רבות המלוות בהוכחות מקיפות למרכז חיים מסורבות כאשר מסקנת המשיב 2 הינה כי המשפחה אינה מתגוררת בירושלים. על כן, להשתלשלות העניינים אל מול המשיב 2 שהצריכה שתי תביעות כנגד המשיב השפעה ישירה על בקשת העותרים מול המשיב 1.

בהקשר זה נציין כי בימים אלו התקבל פסק הדין של בית הדין האזורי לעבודה בירושלים, בעניינם של העותרים מול המשיב 2, בו נקבע בהסכמת הצדדים כי העותרת הינה תושבת ישראל מאז ומתמיד. כמו כן, בגין אופן התנהלות המשיב 2, נפסקו כנגדו הוצאות משפט בגובה 4,500 ₪.

בקשת העותרים להבהרת פסק הדין והשתת הוצאות על המשיב 2 ופסק הדין מצ"ב ומסומנים ב/2 א-ב.

4. זאת ועוד, פסקי הדין אליהם מפנה ב"כ המשיב אינם יפים לענייננו כלל ועיקר, משום שבשני המקרים (עת"מ 308/03 ועת"מ 411/03) המדובר בהודעות על סירוב הבקשה שנשלחו לעותרים זמן רב טרם פנייתם לבית משפט נכבד זה. במקרה הראשון, לא ענו העותרים למכתב המשיב משך כשנתיים וחצי, והעתירה הוגשה קרוב לשלוש שנים לאחר מכן. במקרה השני, הודעה על סירוב לבקשת האחמ"ש נשלחה לעותרים בחודש ינואר 2000, קרוב לשלוש שנים טרם הגשת העתירה, התשתית העובדתית לא היתה ברורה, ולא מוצו הליכים.

העותרים בענייננו פנו ללשכת מינהל האוכלוסין במועד, ושלא באשמתם לא יכלו לספק את מלוא המסמכים הנדרשים. מכתב הסירוב לבקשה נשלח אליהם בחודש אפריל 2003, והעתירה הוגשה ללא שיהוי, בחודש מאי 2003, לאחר שנעשה מיצוי הליכים בעל פה ובכתב מול המשיב.

נציין, נוסף, כי על פי נהלי המשיב במקרים בהם מסורבת בקשת אחמ"ש עומדת לבני הזוג האפשרות לערער על ההחלטה בתוך שנה מיום הסירוב, מבלי שיתבקשו להגיש בקשה חדשה.

אי לכך, אין להקיש מההחלטות בעת"מ 308/03 ועת"מ 411/03 לענייננו.

5. אשר על כן, טענת ב"כ העותרים כי "אין ספק כי לא אצה להם [לעותרים – ע.ל.] הדרך להסדיר את מעמדם" וכי העותרים זנחו את בקשתם, מעידה על חוסר תשומת לב מצד המשיב לתשתית העובדתית המפורטת בעתירה בדבר מאבק העותרים להשבת ההכרה בתושבות העותרת ע"י המשיב 2, שהתעכבה שלא לצורך והשפיעה על יכולתם לקדם את בקשת האחמ"ש, כמו גם לבעיות הקשות והידועות הנוגעות לנגישות ולתפקוד לשכת המשיב, בגין הונחו העותרים שלא לחזור ללשכה בהיעדר כל המסמכים הנדרשים.

6. המשיב 1 נעזר, בין השאר, במשיב 2 לצורך בירור מרכזי חיי משפחה המבקשת בקשת אחמ"ש. היתממות ב"כ המשיב בתגובתו, כאילו שלילת תושבות העותרת 1 והעותר 3 ע"י המשיב 2 והותרתם ללא זכויות סוציאליות, לרבות ביטוח בריאות, אינם קשורים ליכולתם לקדם את בקשת האחמ"ש, אינה ראויה. שלילת התושבות ע"י המשיב 2 גרמה לבני משפחת העותרים נזקים כלכליים, בריאותיים ונפשיים קשים, שהסירוב לבקשתם להמשיך בהליך איחוד המשפחות ולחיות בצוותא בבית שבנו בירושלים הוא אחד מהם. לטענת העותרים, מינהל תקין ותיאום בין רשויות מדינת ישראל לא רק לצורך סירוב לבקשות, מחויבים בנסיבות המתוארות. על כן, האטימות שמפגין המשיב כלפי הנסיבות הקשות שתוארו חורגת ממתחם הסבירות.

7. לאור האמור לעיל, העותרים מבקשים כי צו הביניים האוסר על גירושו מישראל של העותר, שעברו הבטחוני והפלילי נטול רבב, יעמוד על כנו עד למתן החלטה סופית בעתירה.

אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע מועד לדיון בעתירה, או לחלופין להוציא צו על תנאי כמבוקש בראשית עתירה זו, ולאחר קבלת תשובת המשיב לצו על תנאי, יש להפכו למוחלט, ולחייב את המשיב בתשלום הוצאות העותרים ובשכר טרחת עו"ד.

ירושלים, 17 יוני 2003

עדי לנדאו, עו"ד
ב"כ העותרים